

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 20. Mt. XVIII

Gegužēs-May 14, 1938

ЛТССР-ва.ст.
Төспүнчүбө
библиотека

IV SEKMADIENIS PO VELYKŲ

E V A N G E L I J A

Jono 16, 5—14.

A NUO metu, Jėzus tarė savo mokytiniamis: Aš einu pas tą, kurs yra mane siuntęs, ir niekas neklausia manęs, kur eini? Kadangi tačiau aš tai jums kalbėjau, jūsų širdis pasidarė pilna liūdnumo. Bet aš sakau jums tiesą: Jums geriau, kad aš einu. Nes, jei aš neeisiu, Ramintojas neateis pas jus; jeigu gi aš nueisiu, aš jį jums atsiųsiu. Atėjęs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodėmę, kas teisybę ir kam skiriama teisma. Kas turi nuodėmę: nes netiki į mane; kas teisybę: nes aš einu pas Tėvą, ir jūs jau nebematysite manęs; kam skiriamas teisma, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas. Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dabar jūs negalite pakęsti. Kuomet gi ateis ta tiesos Dvasia, ji jus įves į visokią tiesą. Nes ji ne pati iš savęs kalbės, bet ką tik išgirs, tai sakys ir apskelbs jums, kas turi įvykti.

L E K C I J A

Jok. 1, 17—21.

M YLIMIAUSIEJI: Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobūla dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, pas kurį nėra nevienodumo, nė pasikeitimo šešėlio. Nes jis savo valia tiesos žodžiu pagimdė mus, kad mes būtumėm lyg jo sutvėrimų pirmonės. Reikalingumas gyvo ir darbas apsiereiškiančio tikėjimo.

Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinote. Tebūnie kiekvienas žmogus greitas klausytis, neskubus gi kalbėti ir neveikus rūstintis. Nes žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisybės. Todėl atmesdami šalin visoki susitepimą ir piktybes apstumą, romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas.

Ji pagarbins mane, nes ims iš to, kas mano, ir apskelbs jums.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Pasiskaitymai šventadieniams)

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

(Tęsinys)

Ką Reiškia Katalikiškai Tikėti

J AU mes kalbėjome, jog žmogus skirtas laimei, kurios nesuteikia jam žemiškos gėrybės su visais jų pasismaginimais, jog pasaulionių mokslas su visais savo išminčiais nepajėgia išspręsti laimės klausimo, jog jį išsprendžia tikrai Romos Kat. Bažnyčios tikėjimo mokslas, kurs kartu su šv. Augustinu aiškiai mums sako, jog žmogui, norinčiam pasiekti tikrąją laimę, yra būtinai reikalinga “pažint Dievas, Jis pamylėti, Jam tarnauti”.

Tačiau, čia tuštuoju gimsta klausimas: iš kur aš galiu pažinti Dievą? Kas Jis toks?

Kokie santykiai riša Jį su mumis? Kaip galime mes Jį pamylėti ir Jam tarnauti?

Štai, į šiuos visus klausimus kro aiškiausiai atsako R. K. Bažnyčios tikėjimo mokslas. Šv. Paulius laiške į romėnus (10, 14... 17) taip sako: “Bet kaipgi jie šauksis to, į kurį netikėjo? Arba, kaip tikės į tą, apie kurį negirdėjo? Kaipgi išgirs be skelbėjo?.. Taigi, tikėjimas iš skelbimo, o skelbimas įvyksta Kristaus žodžius”.

Tačiau, ir vėl klausimas: kas tai toks daiktas šis katalikiškas tikėjimas? Na, ir pasikalbėsime apie tai — laiko turime; niekas yla nebado, tai ir galime ramiai sau pagvildenti, lyg vaikai žirnius.

1. Kas tai yra "tikėti"

Kad mes viens antrą geriau suprastume, tai mums visų pirma reikia žinoti, ką mes suprantame žodžiu "tikėjimas", kad kartais, bekalbėdami, neatsidurtume toj būklėj, kokioj neretai atsiranda tokie, kurie besiginčydamai net ir susipeša, o vėliau, nurimus, pasirodo, jog vienų kalbėta apie Joną, o antrų apie Marijoną!

"Tikėti yra tai ne kas kita, kaip laikyti tikru bet ką dėl tai, kad apie šitą mums kalba ir tvirtina rimtas, patikimas asmuo.

Pavyzdžiui: iš Europos Afrikon nukeliauęs misijonierius aiškina juodukams (nigeriais) kaštoje žemės juostoje apie tai, jog jo tėvynėj sušalęs vanduo, virstas ledu, pakeliančiu sunkiausius svorius. Juodukams tai išrodo negalimas daiktas, kadangi niekas jų iki šiol nebuvo tai matęs, nei girdėjęs. Jiems sunku net atsivaizduoti šitoksai dalykas. Tačiau, jie misijonieriaus žodžius laiko tikrais, t. y. "tiki" jam, kadangi jie iš prityrimo žino misijonierių esant ištikimą žmogų, ne melagi, ne apgaulišką!

Dauguma ir pasaulionių mokslų yra paremta vien tikėjimo, k. a. geografija, istorija, gamtos mokslas. Mokiniai "tiki" savo mokytoju; teisėjas "tiki" sąžiningu liudininku. Pagaliau, visas mūsų kasdienis gyvenimas remiasi irgi "tikėjimu".

2. Kas tai katalikiškai tikėti

Panašiai yra ir su katalikų "tikėjimu". Katalikų tikėjimas yra tai Dievo malonės duotasis pilnas įsitikinimas, jog visa, ko mokė mus Kristus ir Jojo liepta Katalikų Bažnyčia moko, yra tikrų tikriausias dalykas.

Šv. Paulius šitaip apibrėžia tikėjimą: "Tikėjimas gi yra pasitikėjimas tuo, ko viliamės, tvirtas įsitikinimas apie tai, kas neregima" (Žyd. 11, 1).

Jei mes tvirtai pasitikime kuo, tai mes tikime visu tuo, ką ištikimasis mums sako. Apaštalai dažnai matydavo Jėzų darant stebuklus, išpranašaujant jų akyse vėliau įvykusius dalykus, gyvenant švenčiausį gyvenimą — ir jų minty susidarė tvirtas įsitikinimas, jog Jis yra tikrasis žadėtasis Mesijas, tikrasis Dievas - Žmogus, Dievo Sūnus, Išganytojas pasaulio! Šio dėliai, kai Jėzus per paskutinę vakarienę ištarė: "Štai, mano kūnas... štai, mano kraujas...", tai, kad savo

akimis jie buvo matę vien tik duoną ir vyną, tačiau, jie buvo tikri, jog jie valgą Jojo Kūną ir gerią Jojo Kraują. Mat, jie "tikėjo" Juomi, Jo žodžiais!

Abraomui Dievas buvo žadėjęs išplėsti jo palikuonius (ainius), lyg smilties grūdus. Tačiau, jis ne akimirksnio negaišo, Dievui paliepus, paaukoti vienatinį savo sūnų, kadangi jis buvo tikras, jog Dievas ar šiokiu, ar tokiu būdu išpildys savo pažadėjimą.

3. R. K. tikėjimas ne aklas

Tačiau, skaitytojau, nepadaryk iš šio klaidingos išvados! Nepamanyk, jog katalikų tikėjimas atmeta, ar nepripažįsta savarankiškojo galvojimo, ar protavimo. Ne! Mūsų tikėjimas yra atsirėmęs **proto ir valios!**

Dievas iš mūsų reikalauja ne aklo tikėjimo, bet **protingo tarnavimo**. "Taigi, aš maldauju jus, broliai, dėl Dievo gailestingumo, parodykite savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui tinkamą auką, tai bus jūsų dvasinis tarnavimas Dievui. Nesitaikinkite prie šio pasaulio, bet save perdirbkite savo dvasios atnaujinimu, kad ištirtumėte, kas yra Dievo valia, kas gera, kas įtinka ir kas tobula!" (Rom. 11, 1-2). Taigi, prieš įtikint pirma reikia išnagrinėti, ar tai, kuo manome tikėti, yra tikrai Dievo apreikšta, ar ne. Tačiau, įsitikinus, jog ši tiesa yra tikrai Jojo apreikšta, tai jau mūsų valia būtinai turi pasiduoti Dievo sprendimams, kad mūsų protas ir negalėtų suprasti šios tiesos! Visgi, mūsų valia yra laisva. Šio dėliai ji gali, kad ir neprivalo, pasipriešinti apreikštajai tiesai. Tačiau, šiuo atveju nebėra tikėjimo — tik žmogus nusideda Dievui, atmesdamas pripažintąją tiesą, už ką ir bus baudžiamas.

4. R. K. tikėjimas apima proto ir jausmų neapčiuopiamus dalykus

Mūsų tikėjimas apima tokius dalykus, kurių nei mūsų protas negali tinkamai suprasti, nei mūsų jausmai, kaip reikiant, atjausti.

R. K. tikėjimo tiesos yra antprigimtinės, t. y. jos yra nesuprantamos mūsų jausmams, kaip va: Dievo Esybė, siela, angelai ir t. p.; kai kurių vėl negali apimti mūsų protas, kaip antai: švenčiausios Trejybės, ar švenčiausiojo Sakramento paslapties. Visa tai pareina nuo tai, kad Dievas yra beribis, begalinė

butis, o mūsų protas yra persilpnas ir apribotas, ko dėliai ir negali apimti beribės.

Čia ne pro šalį bus prisiminti pasaką apie šv. Augustiną. Jis sunkiai laužė sau galvą, kaip čia galima būtų geriau, suprantamiau išaiškinti Švenčiausios Trejybės paslaptis. Šiuo giliai užsimąstęs, jis vaikščioja sau po jūrų pakraštį, kaip štai, pamato mažą vaiką kaušeliu bepilstant iš jūrų vandenį mažon duobelėn. Susidomėjęs Augustinas prisiarti- na prie vaikučio ir klausia, ką jis čia bedaręs. Šis jam atsako, jog jis noris jūrų vandenį perpilti šiton mažon duobelėn. Šv. Augustinas pradeda jam aiškinti, jog šitokion mažon duobelėn negali sutilpti visas jūrų vanduo. Tada vaikas jam atrėžia: "gi kaip tu, turėdamas tik žmogaus protą, nori suprasti visą Švenčiausios Trejybės beribę?!" ir šiais žodžiais išnyko iš Augustino akių. Šis tad suprato, jog čia būta Angelo ir norėta įspėti jis, kad nesimtmų gvildinti tai, ko žmogaus protas neapima.

Tačiau, ir šiaip jau gamtoje mes susiduriame su tiek nesuprantamų mums dalykų; tai jau kas čia ir besakyti apie tokią beribę Esybę, kaip kad Dievas!

Kad aš tave, skaitytoju, pavadinėčiau bepročiu, tai kažin ar neskeltumei man per ausį? Na, gi pasakyk, ar turi supratimą, kas tai yra šis protas, kaip jis mummyse veikia? Paklausk apie tai kad ir didžiausį išminčių, kuris begalvodamas nebeteko ir savo paskutinio plauko ant savo kaušo, ar jis supranta. Štai, pakrapštys tik savo pakaušį, pamikčios tau kažką nepaprasto, nesuprantamo, ir tu nukiūtinsi nuo jo dar labiau bevypsas!

Jei jau į saulę negalima pažvelgti savo plikomis akimis, tai kas ir besakyti apie amžinąją Šviesą - Dievą!

Būtent dėl to, kad mes tikime Dievo Žodžiu, kad ir nesuprasdami tai savo protu, mūsų tikėjimas ir yra taip malonus Dievui ir tiek naudos mums neša. Šio dėliai ir Jėzus sako: "Palaiminti, kurie nematė, o įtikėjo" (Jon. 20, 29).

Palaimintasis Klemensas Hofbaueris sako: "Kad būčiau galėjęs atviromis akimis žiūrėti į šventojo tikėjimo paslaptis, tai tyčia jas užmerkečiau, kad nenustočiau tikėjimo nuopelnų!"²

Jei ką matome savo akimis, ar suprantame savo protu, tai tas yra jau nebe tikėjimas, bet tikrovė. Taigi tikėjimas yra Dievui duoklė ir pagarbinimas Jojo.

Iš viso aukščiau minėto jau galime aiškiai suprasti, jog esama griežto skirtumo tarp **tikėti** ir **įsitikinti** savo jausmais, ar pilnai **suprasti** savo protu.

Jei mūsų pojūčiai: akys, ausys, uoslė, polychiai ir gardis ir bendrai nuojauta įtikina mus kokia tiesa, ar protavimas ją pariparodu, kaip dukart du tai keturi, tai šiuo atveju tikėjimas liaujasi buvęs, o jo vietą užima įsitikinimas. Ir šis stovi daug žemiau už tikėjimą, kadangi nuojauta ir protas gali apsirikti, o tikėjimas į Dievo apreikštąsias tiesas tai reiškia: nei apsirikti, nei apsigauti!

5. Protas ir jausmai mus apgaulioja

Ne vienas mūsų sako: kaip tai netiesa, jei aš tai mačiau savo akimis, girdėjau savo ausimis?! Na, tai įsistebėk! Gi patsai matai saulę. Kaip ji tau išrodo? Kai kada tavo žmonelė iškepa dar didesnį už saulę raguolį (blyną), o ar saulė iš tikrųjų šitokio didumo? Gi ta pati saulė išrodo daug didesnė nusileisdama už akiračio, negu vidūdieny; o ar vakare yra didesnė? Gi žvaigždės tai tik taškeliai, o beveik visos jųjų yra šimtais ir tūkstančiais kartų didesnės už mūsų žemės ritulį! Įkišta vandenini lazda išrodo sulūžusi, o ar ji ten iš tikrųjų sulūžusi? Geležinkelio bėgiai, žiūrint į juos išilgai, išrodo susilieję vienon linijon, o ar matai susidūriusius bėgius? Tau važiuojant traukiniu, išrodo, lyg žemė iš po tavęs bėganti, o aš žemė bėga iš po tavo kojų? Taigi, ar visados gali pasitikėti savo pojūčiais? Panašiai esti ir su mūsų protu. Prie kokių nesąmonių jis dažnai priveda mus!

Priešingai, tikėjimas yra mums nelygiant lyg žiūronas, per kurį mes geriau matome, negu kad plikomis akimis.

Lygiai griežto skirtumo yra ir taip **tikėti** ir **manyti**. Manyti yra tai spėti, spėlioti, jei mes nežinome bet ko; o tikėjimas yra tai pilnas įsitikinimas, jog yra šiaip, o ne taip, ar dar anaip, kadangi pats Dievas yra tai mums pareiškęs!

(Bus daugiau.)

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

Paskutinēs Vakarienes 1900 metu Sukaktuvēs

Visas pasaulis pašauktas Dievui duoti garbę ir pareikšti savo meilē.

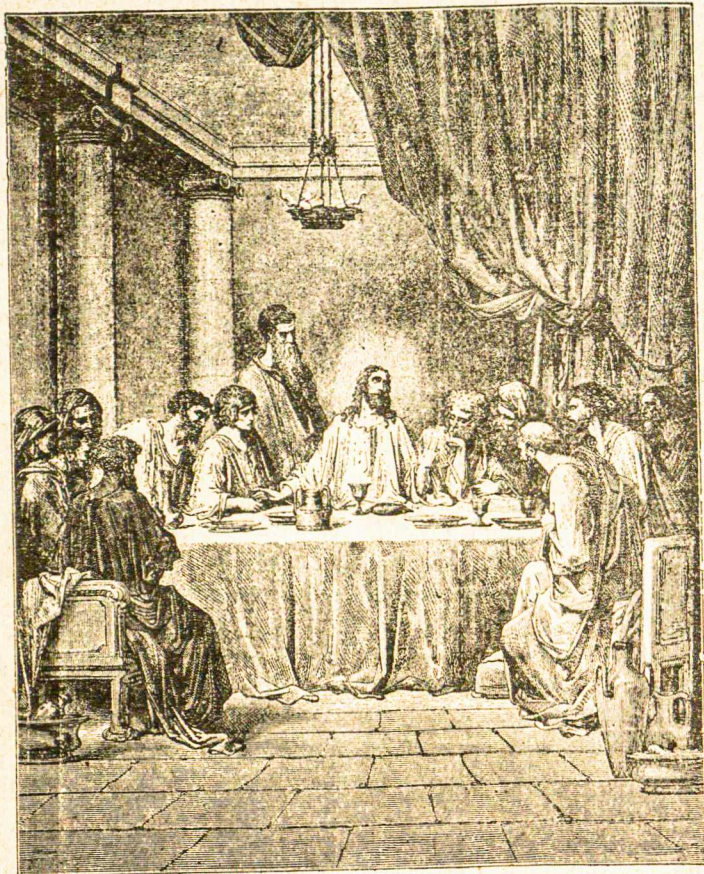
Iš Vatikano pasklido garsus šauksmas: “Skubēkite ī Išganytojo Paskutinēs Vakarienes Vakarienbuti! Venite adoremus!” — Dieviškoji Abvaizda per paskutinius dvylīka mēnesiū leido īskilmingai minēti Dieviškojo mūsū Atpirkimo 1900 metū sukaktuves. Mūsū Išganytojo, Jēzaus Kristaus, mirtis, neatšķiriamai sujungta su karčia Kančia, yra Švenčiausiojo Sakramento īsteizīmas. Ir Šventūjū Metū pabaigoje. Šv. Tēvas īsako, kad ypatingu būdū pareikštume savo meilē ir parodytume dēkinguma Dieviškosios Meilēs — Šv. Eucharistijos — īsteigimui.

Kovo 15 dienā, ketvirtadienī, visame pasauly buvo laikomos specialēs pamaldos, skirtos dvāsišķijai. Kovo 18 diena. Viešpaties Kančios sekmadienī, buvo laikomos specialēs Eucharistinēs pamaldos, skirtos visiems pasauliečiams krikščionims. Trečios viešos pamaldos, Visuotina Šventoji Valanda, buvo laikoma kovo 29 dienā, Didīji Ketvirtadienī, kuriā dienā dvāsišķija ir pasauliečiai buvo kviečiami priimti šv. Komunijā ir jā aukoti, kaipo dēkinguma ir atsiteisimā.

Šv. Gertrūda mums nušviečia tā didelē meilē, per kuriā Jēzus Kristus troško mums duoti Savo Kūnā ir Kraujā tā naktī prieš karčią Savo Kančią. Vienā šventāji ketvirtadienī mūsū Išganytojas apsireiškē Šv. Gertrūdai. Jis buvo izbaļēs ir labai nusilpnintas, o Švenčiausias Jo Kraujas matēsī tekās be perstojo.

“Dēl ko, mano Išganytojam”, klausē Šv. Gertrūda, “esi taip atsidavēs tokiām kenčiančiam ir baisiam nusilpnējimui?”

“Tai yra Manō meilē”, Jis atsakē Šv.

Gertrūdai, “ir didelis mano troškimas ir īsilgimas yra duoti Save žmonēms, kad padarē Mane tokiu nusilpusiu. Tačiau, deja, kaip mažai īvertina tā Mano dovanā! Dēl žmoniū Aš pasilieku altoriuose, nesibaigiamai aukodamas Save, kaipo Auka už iu nuodēmes šv. Mišiū atnašavime, — o žmonēs to viso dar nesupranta! Bent tu atsiteisk už jū nedēkingumā. Žmonēms Aš duodu Save, kaipo Valgi jū sieloms, kaipo maitinimā ir pastiprinimā, tačiau, žmonēs liekasi nedēkingi. Dēl to, bent tu daryk atsiteisimā už jū nedēkingumā. Altorinose Aš pasilieku Draugas ir

Bičiulis ištrėmimo, o žmonės vis dar negražina Mano meilės. Taigi daryk atgailą už jų nedėkingumą”.

Ir po to apsiereiškimo, kurs Šv. Gertrūdą palietė iki ašarų, Jėzus Kristus prižadėjo, kad tie visi, kurie šventąjį ketvirtadienį praleis pamaldumo dvasioje, gaus ypatingą užmokesnį Danguje. Iš to matome, kaip karštas yra Jo troškimas kad minima dieną žmonės Jam pareikštų savo meilę ir teiktų dėkingumą.

Koks didelis dėkingumas turėtų plaukti iš mūsų širdžių, kaip realizuojame, kad gyvename tame amžiuje, kuriame Eucharistinis kultas pasiekė tokio aukšto laipsnio iškilmingumą ir garbingumą. Tik prisiminkime apie tuos praeitų šimtmečių šventuosius, kurie buvo liūdininkais didybės, galybės, majestoto, meilės ir garbės Šv. Eucharistijos, tačiau kurie pasitenkino garbinti tą garbingą Meilės Misteriją atsitolinę nuo žmonių ar užsidarę, nes jų laikuose Šv. Eucharistijos garbė ir garbinimas buvo tik priešais.

Atsiminkite karštos meilės gausumą, plaukiantį iš širdies Šv. Tomo Akviniečio, kuriam buvo skirta sukurti Dievo Kūno šventės Officiumą ir kurio kilniausi himnai Šv. Eucharistijos garbei dar garsiai tebeskamba visuotinoje Katalikų Bažnyčioje. Tačiau, jo laikuose Angelų Duona tebuvo laikoma tik mažame uždarytame tabernakule.

Atsiminkite Šv. Gertrūdą Šv. Eucharistijos serafiskąją mylėtoją ir garbintoją. Ji gyveno tuo laiku, kai Berengarijaus erezija padarė daug žalos Bažnyčiai, kuri tuomet įvedė pakylėjimo ceremoniją po šv. Mišių konsekracijos. Skaitant šventosios raštus, nuvokiame, kaip jos širdis būdavo sužavėta iškilmingame momente, kai Švenčiausioji Ostija buvo pakeliama ir jos akys galėjo žvelgti į Aukščiausiąjį Dievą, paslėptą paprastos duonos pavidale. Mūsų Išganytojas jai pažadėjo, kad už kiekvieną kartą, jei žmonės žvelgs į Švenčiausiąją Ostiją pakylėjimo momente su meile ir garbinimu, apturės gausesnį užmokesnį Danguje. Tačiau, Šv. Gertrūda garbino mūsų Išganytoją tik nuošaliame prastame tabernakule. Eislebene, Vokietijoje, atminčiai užsiliko prastai dirbti Švenčiausiojo Sakramento namučiai, kurie turėjo tarnauti tabernakului Vienuolijos koplyčioje, kur Šv. Gertrūda meldavosi. Žiū-

rint į tą prastą tabernakulą, suprantame, kaip Viduramžių šventieji buvo tvirti ir uolūs tikėjime ir kurių laikuose Eucharistinės pamaldos nebuvo tokios galingos šventosios įkvėpimo dvasioje. A, koks galingesnis ir žavingesnis būtų buvęs jų pamaldumas, jei jie, būtų galėję žvelgti į Švenčiausiąjį Sakramentą, kaip kad garbingai yra šiandien įstatytas mūsų bažnyčių altoriuose Visuotinos Ekspozicijos ir Adoracijos valandose.

Tik žvilgterėkime į Švenčiausiąją Ostiją tuo pakylėjimo momentu, kai Šv. Mechtilda (Šv. Gertrūdos vienmintė) maldingai ištaravo:

“Aš myliu savo akis, nes jos mane sujungia su Švenč. Ostija!”

Ištikrųjų, jų molio kūnai galėjo turėti šventesnes ir labiau serafiskas sielas, jei tie šventieji žvelgė, kaip mes esame privilegijuoti žvelgti į Viešpaties Jėzaus Kristaus garbingąjį įstatymą altoriuje, šlovingai intronizuotą visoje Jo grožėje ir Jo garbėje.

O Šv. Eucharistijos angelai, savo trinitus nukreipkite į visas keturias pasaulio dalis ir garsiai trinituokite visų kraštų ir visų tautų žmonėms:

“Venite adoremus! O žmonių sūnūs, pradėkite suprasti, kad jums nėra išganyto vilties, nėra nė pasauliui, jei giliai ir tvirtai netikėsite ir nežinosite, kad Švenčiausias Sakramentas yra tikrasis Jėzus Kristus, tikrasis asmenimi ir siela. O dvidešimtojo šimtmečio, vaikai, skubėkite ir eikite prie Jo Tabernakulo ir atiduokite Jam garbę, išreikškite degančią savo meilę. Ir čia prieš Švenčiausiąją Eucharistiją, pulkite ant kelių, garbindami tikrąjį Dievą! Jūs, bet ne praeitų amžių šventieji, esate privilegijuoti gyventi šiame garbingame laike, kada yra prieinamas toks majestotingas Dievo garbinimas jūsų bažnyčių altoriuose! A, pakelkite savo širdis aukštyn ir džiaugkitės, kad gyvenate Šv. Eucharistijos amžiuje! Ir Švenčiausias Sakramentas tebūnie garbinamas ir šlovinamas per visus amžius!”

“Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžių ir tegu seka manim.” (Luk. IX, 23.)

Kun. A. T. (Samata)

DIEVNAMIŲ ARHITEKTAS

MARTYNAS HUBERTAS NELISSENAS buvo rastas negyvas (mirus) kelionėje į Nagongerą, ir jį raudėjo misijonieriai ir pasauliečiai iš Vikarijato nuo Aukštojo Niliaus, Ugandoje. Į jo šermenis atiduoti jam paskutinę pagarbą ir pasimelsti už jo sielą atkeliavo misijonieriai pro Afrikos raistus. Afrikiečiai tylomis apgailestavo "Mažąjį Nelisseną" ir galingosi "žmogaus be kalbos".

Tačiau, kas gi jis buvo, ir dėl ko gi jį žmonės taip mylėjo?

Martynas Hubertas Nelissenas buvo architektas ir prityręs namų kontraktorius gimtinėje savo miestelyje Heerlene, Olandijoje, iki tosios atmintingos dienos, kurią jis girdėjo iš lūpų misijonieriaus (atvykusio tėviškėn pasigydyti) nusiskundimą, kaip didelė yra sunkenybė statant bažnyčias tolimose misijose. "Mes neturime pasauliečių brolių", pasakojo tas misijonierius, "o iš Tėvų retai kuris yra prityręs statyboje, kad ir pasitaiko nusimanančių dailininkystėje, arba išsiskaito į bažnyčių statymo rankvedžius. Kai kurie prityrę iš valstybės amatininkų ir išsilavinę statyboje, pastatė gražias bažnyčias. Tačiau, tuo pat neištenka laiko statymui ir misijų reikalams. Gal rasis kas nors prigelbėti misijonieriams papildyti tą spragą?"

Ir Nelissenas žengė į priekį, pirmyn. Jis neturėjo pašaukimo patapti broliuku, tačiau iš laisvos savo valios pasiaukos misijonieriams. Ir nieko nelaukdamas, jis apleido savo gimtinę. Ir 1922 metais, jis atvyko Afrikon, ir drauge su misijonierium Tėvu Witlōksu apsigyveno Kakamēgoje. Čia jis pastatė kleboniją "civilizuotą" stilium ir pagrindo pamatus bažnyčiai ir mokyklai.

Vyskupas vykinę technikinę mokyklą Buluboje ir pasiūkė Nelisseną, kaip prityrusį patarėją įstaigoms verslams. Jis pagrindo viską, prižiūrino ir gelbėjo vietiniams neprityrusiems darbininkams pastatyti modernius rūmus mokyklai. Paskui jis tapo teorijos ir prityrimo instruktorius jaunimui. Ir eidamas naujas pareigas, jis padarė stebėtiną įtaką žaliukams naujokams. Jis mokė ir darbavosi kartu su jais dienos metu, o vakarais mokslino juos pašyboje. Nūngi iš tų žaliukų yra savistovūs savo srityse ir

pelningai uždarbiauja misijose ir tarp pasauliečių. Jo pasisekimas tarpe naujokynių buvo nepaprastas ir žymėtinas tuomi, kad jis gyveno nemokantis gyventojų kalbos, tik ką sugraibęs tarmės mišinį iš šių keturių kalbų: danų, anglų, svahilių ir lugandų. O jaunimas jį mylėjo ir jo klausė, kaip savo tėvo. Jis parodė katalikybės gražiausiąjį pavvyzdį, kasdieniai klausydamas šv. Mišių ir priimdamas šv. Komuniją.

Tačiau, nelaimė ištiko jį. Jis tapo juodvandeninėms baisios karštingės auka, ir gydytojų patartas turėjo grįžti į savo tėviškę. Betgi už vieno metų jis vėl grįžo atgal.

Tuo tarpu technikalinė mokslo įstaiga užsidarė iš priežasties finansinio krizio, bet darbo netrūko tam energiškam ir entuziastiškam apaštalui. Reikalas buvo statyti ir seminariją ir bažnyčių ir kitokių įstaigų. Ir visi reikalavo to "Mažąjo Nelisseną". Seminarija gavo pirmenybę. Po to, pasigavo jį Luwalo tolimiausią misiją šiaurėse. Sekamai jo maldauta į kitą misiją. Ir visi šaukėsi jo pagalbos, vieni tardami: "Mes turime gauti Nelisseną, kad pagrįstų pamatus", vėl kiti tiesiog įsakydami: "Nelissene, pribūk prižiūrėti mūsų bažnyčios statymą", arba: "Mes negalime nieko pradėti be tavęs!" Iš Tėvų misijonierių, kurie turėjo "fliverį", gaudė jį, kad pasisavinus savaitei ar kitai, gi kiti vėl gaudė jį motorcikliais. Prastos apstovos ar tolumas niekada jo nebaugino ir nebaidė. Jei kas paklausdavo: "Kur yra Nelissenas?" Tai atsakymas būdavo vienkis: "Jis darbavosi anoje misijoje, tačiau — aš girdžiu, jog pasigavo jį ir išsivežė į kitą misiją".

1929 metų gruodžio mėnesį, vėl jį pačiupo juodvandeninė karštingė ir viskas žmogaus žinyboje buvo daroma, kad pagelbėti jam. Jis pasitaisė, vėl atgulė, ir vėl pasveiko. Partartas, kad atsilsėtų, jis mėgino taip padaryti. Tačiau, jis vis neliovė duoti patarimų, vis grindo pagrindus, vis keliavo šen ir ten.

Jis persidirbo: jis mirė kelionėje.

Jo šermenyse — misijonieriai ir pasauliečiai ir vietos gyventojai — šiandien rauda jo, kits kitam apsakindami Dievo bažnyčių arkitekto nuveiktus darbus ir gyventas kilnias dorybes.

Stebuklingojo Vilniaus Aušros Vartų Šv. M. Paveikslo Istorija

GARSUS yra Vilniaus Aušros Vartų Šv. Marijos paveikslas. Kas metai daug maldininkų būrių jį aplanko.

Stebuklingojo Vilniaus Aušros Vartų Šv. Marijos paveikslo istorija yra neaiški. Kai kurie rusų istorikai tvirtina, kad tas paveikslas esąs Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Algirdo grobis. 1363 metais Algirdas sumušė totorius ir paėmė iš jų daug grobio, kuriame buvęs ir tas paveikslas. Jį Algirdas pagabėjęs iš Chersono miesto esančio netoli Juodosios jūros.

Nors Didysis Lietuvos kunigaikštis Algirdas buvo pagonis, tačiau jis krikščionybei nebuvo priešingas. Jo žmona Julijona buvo krikščionė rytų apeigų. Tą mirdama jį atidavusi pravoslavų Šv. Trejybės vienuolynui Vilniuje.

Senovėje Vilnius ir kiti miestai buvo apvertti aukštomis daugiausia mūrinėmis tvoromis, kuriose būdavo keli vartai. Tai buvo daroma tam, kad geriau būtų galima apsiginti nuo priešų. Paveikslas 1431 metais buvo pakabintas Vilniuje Medininkų vartuose, nes buvo tikėta, kad jis apgins šalį ir miestą nuo priešų, maro ir bado. Vėliau Medininkų vartai buvo praminti Aušros vartais. Už tat ir tas paveikslas ligi šiai dienai vadinamas Aušros Vartų paveikslu.

Kas dėjosi su Aušros Vartų paveikslu per visą šešioliktą šimtmetį, nėra aišku. Žinoma tik, kad tuo laiku vartai apgriuvo, o paveikslas nusitrynė. Septynioliktojo amžiaus pradžioj paveikslas buvo perpaišytas, atnaujintas.

1626 metais toje vietoje, kur pirmiau buvo pravoslavų Šv. Trejybės vienuolynas, įsikūrė Basijų Karmelitų ordeno vienuolynas. Kiek vėliau Lietuvos didikas St. Pacas prie to vienuolyno pastatė Šv. Trejybės bažnyčią, į kurią vienuoliai įnešė Aušros Vartų paveikslą, nes, kaip minėta, vartai buvo žymiai apgriuve. 1671 metais buvo pastatyti nauji vartai. Paveikslas buvo vėl įdėtas į vartus, prie kurių buvo pastatytas balkonas, kad galima būtų laikyti mišios, nes paveikslas visų buvo gerbiamas. Nuo to laiko vienuoliai pradėjo užrašinėti stebuklus, kurių gana daug įvyko.

1671 metais iš antro aukšto nukrito dviejų mėnesių vaikas. Tėvai vaiką paaukojo Šv. Marijos globai ir jis išgijo. 1702 metais švedai užėmė Vilnių. Keturi švedų kareiviai pradėjo tyčiotis iš paveikslo. Sunkios durys, kurias vos pakeldavo 10 vyrų, nukrito nuo kengių, du kareivių užmušė vietoje, o du mirtinai sužeidė, 1706 metais užsidegė miestas ir gresė pavojus Aušros Vartams ir vienuolynui. Žmonės pradėjo melstis prie paveikslo. Staiga gaisras sumažėjo ir vartai išliko. Be to, 1745 metais stebuklingai pasveiko sirgusi neišgydoma liga Eleonora Koldžiūtė.

1715 metais gegužės mėn. 26 d. kilo gaisras, kuris sunaikino dalį miesto ir Aušros Vartus. Paveikslas nuo gaisro buvo išgelbėtas ir įneštas į Karmelitų vienuolyno bažnyčią. 1744 metais buvo pastatyti nauji mūriniai Aušros Vartai su koplyčia, į kur buvo vėl perkeltas stebuklingasis paveikslas.

Jau tuo laiku paveikslas savo stebuklais buvo labai pagarsėjęs. Maldininkų atkeliau-

davo net iš užsienių. 1748 metais Lietuvos valdžia išleido įsakymą, kad žydai o taip pat ir visi kiti, eidami pro paveikslą nusimintų kepures ir nedarytų nieko, kas galėtų tą stebuklingąjį paveikslą žeminti.

1812 metais prancūzai kariavo su Rusija. Napoleono armija, eidama per Vilnių, apdraskė paveikslą ir koplyčią, o iš Šv. Terešės bažnyčios padarė sandėlį. 1829 metais Aušros Vartai ir koplyčia buvo atnaujinta, o patį paveikslą dailininkas K. Ruseckas perpaišė.

1844 m. Aušros Vartai atiteko pasaulinėms dvasiškijs žiniai, nes Karmelitų vienuolynas, kurio žinioje ligi tolei buvo paveikslas, buvopanaikintas. Taip vartai, koplyčia ir paveikslas kelis kartus taisyti ir puošti pasiiko ligi šių dienų visų labai gerbiami.

Tarp žmonių, yra padavimas, kad valdant Vilniaus vyskupiją vyskupui Andzevičiui, buvo rusų valdžios įsakyta atimti Aušros Vartų paveikslą iš katalikų ir perkelti jį į cerkvę. Buvę jau išsiųsti trys archijerėjai, bet

vienas jų staiga miręs Aušros Vartų koplyčioje, kitas pabūgęs ir bėgdamas namo mirė kelionėj, o trečias Volynijos archijerėjus puolęs toje pat koplyčioje kelių šaukė: "Dievo Motina, neliesiu Tave, tik pasigailėg manęs". O katalikų vyskupas Andzevičius, kai jam Peterburge buvo pranešta apie paveikslą atėmimą, taip buvo tuo susijaudinęs, kad krito ant žemės ir sunkiai susirgo. Tik geriems caro gydytojams padedant, netikėtai pagijęs.

Jau prisiartina gegužės mėnesis. Šis mėnesis yra Šv. Marijos garbinimo mėnesis. Vėl maldininkų būriai trauks į Vilnių, kad ten prie stebuklingojo paveikslą geriau pagarbintų Šv. Mariją. Tačiau tarpe tų maldininkų bus labai maža lietuvių, kuriems ypatingai yra brangus tas paveikslas. Bet pagaliau ateis laikas, kada teisybė paims viršų: Vilnius teks mūsų lietuviams. Tuomet mes galėsime savo tikroje sostinėje tinkamiau pagarbinti Šv. Mariją mūsų Globėją ir Užtarytoją.

V. M. V.

MARIJONŲ SEMINARIJOS KLIERIKŲ ŠVENTINIMAI

Šv. Marijos Seminarija (Hinsdale, Ill.). — Šį sekmadienį, gegužės 8 d. penki Marijonų Seminarijos klierikai buvo išventinti į subdijakonus. Praeitą pirmadienį, gegužės 2 d., būsimieji subdijakonai buvo nuvykę į Mundelein Seminariją, kur raštu išdavė reikalaujamus kvotimus. Visiems laimingai pasisėkė.

Subdijakonatas yra pirmas didesniųjų šventimų. Nors visi šventimai, ir mažesnieji ir pati tonsūra, turi savo reikšmę ir vertę, tačiau subdijakonatas yra tuomi reikšmingas, kad kas išventintas į subdijakonus tuo pačiu gauna pa-

reigą kasdien kalbėti brevijorių ir iki kol gyvas bus laikyti skaištybę iškilningu įžadu. Po subdijakonato seka dijakonatas ir pagaliau patikunigystė.

Džiaugiamės pirmaisiais didesniais mūsų jaunutės seminarijos vaisiais. Nors ji dar nėra pilnai išgyvenus ketverių metus, o jau siunčia prie altoriaus penkis jaunuolius priimti pirmą didįjį šventimą ir padaryti pirmą didįjį žingsnį prie kunigystės. Darbas tad ne bergždžias. Praeis trumpas laikas ir dabartiniai subdijakonai bus išventinami į dijakonus, o pagaliau — į kunigus.

Sveikiname šia proga naujausius subdijakonus ir linkime šventai, rūpestingai, maldai ir mokslu rengtis prie dijakonato.

Į subdijakonus išventinami sekantieji: kl. Jonas Kamančulis, MIC., iš Broekton, Massachusetts; kl. Mykolas Jodka, MIC., iš Lawrence, Mass.; kl. Juozas Dambrauskas, MIC. iš Elizabeth, N. J.; kl. Petras Činikas, MIC., iš So. Chicago, Ill.; kl. Antanas Ignotas, MIC. iš Waterbury, Conn.

Šventimai bus suteikiami Quigley Prirengiamos Seminarijos koplyčioje, Chicago, Ill., 8 valandą ryto.

S. P. Vaičaitis, MIC.

Pamokslas "Prisikėlęs Kristus Ir Mes"

JEIGU mūsų "Tikiu į Dievą Tėvą" baigtusi žodžiais: "Kentėjo prie Pontijaus Piloto buvo prikaltas prie kryžiaus numiręs ir palaidotas", — Jeigu tragišku akordu baigtusi V. Jėzaus veikimas žemėje, tada krikščionybė būtų bejėgė, tarsi molio trobesys ant smėlio pastatytas, kuris kiekviename momente gali sugriūti.

Taip sutvarkyta krikščionybė galėtų būti vadinama filosofijos sistema, Kristaus moralis mokslas turėtų savo vertę, tačiau kas išstvermingai laikytusi Dievo įsakymų, kas kovotų su blogiu ir gyvybės kauna gintų krikščionybę, jeigu Kristus būtų tik žmogus, kuris, tiesa, didvyriškai, bet pražuvo amžinai? Priešai tada triumfuotų Jam mirus. Tačiau mūsų laimei "Tikiu į Dievą Tėvą" turi tolesnį tęsinį — skelbiantį negirdėtus ir neregėtus dalykus: "Trečią dieną kėlėsi iš numirusių". Jau šv. Povilas jautė, kad šia tiesa remiasi visa krikščionybė, nes, "jei Kristus nesikėlė, tai mūsų apsakojimas yra tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas" (1 Kor. 15, 14).

Tai gili tiesa. Jeigu Kristus nebūtų atsikėlęs iš numirusių, kas man XX šimt. žmogui, rūpėtų, kad prieš 1900 metų gyveno kažkoks doras, išmintingas stebukladaris, kuris atleisdavo atgailojantiems nuodėmes; visai man nebūtų įdomu, jei būtų miręs, kaip visi žmonės, kartą visam laikui ir sunykęs žemėje. Gal būt juo stebėčiausi, kaip stebimės dideliais genijais, gerbčiau Jo atmintį, — bet Jį mylėti, garbinti savęs išsižadėjimo kaina, klausyti Jo įsakymų, ir būti pasiryžusiam už jį ir dėl Jo tikėjimo paaukoti gyvybę — o ne, su visu tuo nesutikčiau, jei Kristus nebūtų prisikėlęs iš numirusių.

O jei Kristus atsikėlė. Jeigu stebino mus ne tik žodžiu, charakteriu, pavyzdžiu, stebuklais, bet savo gyvenimu patvirtino didžiausią savo dieviškumo žymę — ir pats atsikėlė iš numirusių? Ką tada?

Ką pasakys matydamas milijonus pasirengusių paaukoti savo gyvybę už Jo tikėjimą; matydamas, kad per ištikus šimtmečius Jo Kryžiaus papėdėje žydi puikiausios dorybių ir didvyriškumo gėlės, — ką tada?

Ką dabar pasakysi?

Nelieka tau nieko daugiau, kaip pripažinti, kad Kristus negalėjo būti tik žmogus, kaip aš, tu ar anas, bet kad buvo tikras Dievas, Kurio akivaizdoje turi nusilenkti, kaip prieš gyvenimo ir mirties Viešpatį — tu menkas sutvėrimas.

1. Taip, V. Jėzus atsikėlė iš numirusių. Atsikėlė įrodydamas savo dieviškumą.

Štai ankstyvas rytas Jeruzalėje. Visi dar miega. Tik ten kaip šešėliai, slenka moterų būrelis. Jos neša nardinio vandens ir aliejaus, norėdamos jais ištepti Viešpaties kūną. Jų sopulingas sielas spaudžia toks sunkus liūdesys, kaip akmuo Kristaus grabo angą.

Bet kas tai?... Kas pasidarė?... Jau iš tolo matyti, kad akmuo nuo angos nuverstas. Ir staiga pamato, kad ant nuversto akmens sėdi angelas, kuris jas sveikina: "Jūs nebijokite, nes aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kurs buvo prikaltas prie kryžiaus. Jo čia nėra, nes jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Ateikite ir matykite vietą, kame Viešpats buvo paguldytas" (Mat. 28, 5—6).

Tai pasveikinimas, kurį Viešpats Jėzus atsiuntė moterims per angelą. Tos moterys norėjo parodyti meilę Kristui, ir dėlto jos pirmos buvo liūdininkės nepaprasčiausio pasaulio istorijos fakto.

Savo pasveikinimą atsikėlęs Kristus nusiantė ir Petruį taip pat per angelą, o Marijai Magdalenai pats pasirodė. Neužmiršo gerasis mokytojas ir kitų tikinčiųjų.

Temsta. Namuose sužibą žiburiai. Vienoje trobelėje susirinko nuliūdę prislėgti apaštalai. Petras ir Jonas buvo prie Kristaus kapo ir įsitikino, kad jis tuščias. Moterys papasakojo nepaprastus dalykus: Apaštalai bijojo, bet nepameta vilties.

Ir staiga — kas tai per šviesa? Ar tai Viešpats atėjo, nors durys ir uždarytos. Verkia maloniai iš džiaugsmo ir tarsi netikėdami, liečia Jo rūbus šaukdami: "O mūsų Viešpatie, o Mokytojau".

Po valandėlės Kristus atsako: "Ramybė Jums. Nebijokite tai aš esu". Jis tartum no-

rėjo pasakyti: Neliūdėkite aš pergalėjau nuodėmę ir mirtį.

2. Pastebėjime, kokie buvo pirmieji prisikėlusio Kristaus žodžiai: — Ramybė jums. (Jon. 20, 19). Tai sakydamas, “jis įkvėpė į juos ir tarė jiems: — Imkite šv. Dvasią. Kam nuodėmės atleisite, tam jos atleistos ir kam sulaikysite, jos sulaikytos” (Jon. 20, 22–23).

Kristus gerai pažino žmogaus sielą, gerai žinojo, kad žmogus trokšta ramybės, kurios didžiausias yra nuodėmė. Todėl, kad mūsų sielose užviešpatautų ramybė, davė nuodėmių atleidimo galią savo kunigams.

Nuodėminga siela negali būti rami. Dėl to, kad siela yra Dievo pavėikšlas ir todėl ji nemiršta, jeigu net ir to panašumo nustoja. Ar gali būti ramus tas kuris kovoja su Dievu. O kaip didelė palaima yra išpažintis, kuri sugrąžina sielai ramybę ir ją vėl padaro panašią Dievui.

Iš numirusių atsikėlęs Kristus nepamiršo ir mūsų šių laikų žmonių.

Sventos moteris eidamos Velykų rytą prie kapo galvojo, kas joms nuris sunkųjį akmenį nuo angos. Prieš Kristaus atsikėlimą toks sunkus akmuo spaudė kiekvieno žmogaus sielą. Kiekvieno žmogaus kapas buvo užverstas sunkia sielvarto uola, panašiai kaip ir šiandien daugeliui netikinčiųjų kapas yra jausmų, troškimų, meilės ir visokios vilties pabaiga.

Bet ar karstas yra žmogaus tikslas?

Ne. Iš numirusių atsikėlęs Kristus nuri-
to nuo žmogaus sielos beviltišką kapo uolą.
“Aš esu atsikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs bus gyvas” (Jon. II, 25).

Liūdnuose ir traginguose viešojo Kristaus veikimo žemėje momentuose, niekas arba vos vienas kitas iš artimųjų tenorėjo kartu dalyvauti.

Štai savo kančios išvakarėse Jėzus eina su mokiniais į alyvų kalną melstis. Čia liepęs jiems melstis ir budėti, pats nueina trupti toliau ir paskęsta maldoje. “Jo prakaitas pasidarė kaip lašai kraujo varvančio ant žemės. Atsikėlęs nuo savo maldos ir atėjęs pas mokinčius rado juos bemiegančius iš nu-
liūdimo ir jiems tarė: “Kas miegate? Kelkitės ir melskitės, kad neįpultumėt į pagundą” (Luk. 22, 44–46).

O Apaštalas Petras, kuris prieš valandėlę prižadėjo Kristui niekuomet Juo nepasipiktinti, vyriausiojo kunigo kieme tris kartus keikdamas ir prisiekdamas Jo užsigynė.

Kruviname kelyje į Kalvarijos kalną žiopių minia gerėjosi Kristaus kančiomis ir, kaip alkani vilkai, sotinosi Jo nekaltu krauju.

Tačiau visai priešingai būdavo tada, kai Viešpats Jėzus savo galybę parodydavo. Kai Jis keliais kapelėliais duonos pasotindavo tūkstantines minias ir prikeldavo mirusius žmones, — minia norėjo Jį savo karalium išrinkti, kad Jis rūpintųsi jų gyvenimu. Žmogaus yra tokia prigimtis — nieko nedirbti, o gerai gyventi.

Tas pats kartojasi ir šiandien. Gavėnios metu, kada Bažnyčia mini Kristaus pasniką ir kančią, kada visose apeigose žymu gedulas ir paprastumas, nedaug žmonių tesilanko bažnyčion — jiems neįdomu tada, bet kai ateina prisikėlimo šventė, kai Kristaus prisikėlimas simboliškai atvaizduojamas iškilmingose ir griausmingose apeigose, — bažnyčią pažiopsoti subėga ir kitų tikėjimų žmonės.

Taip, brangieji. Mes visi šiandien džiaugiamės, visi pasirūpiname paskutiniu metu pasisotinti Kristaus Kūnu ir Krauju. Visų sielos atgijo palaistytos ir sudrėkintos dangiška rasa. Bet ar ilgai tas atgimimas mus stiprins? Ar po kelių dienų, savaitės vėl nepasinersime į kasdieninio gyvenimo rutiną. Tad ar negalėtum šiandien pasiryžti išgirsti savo sielos aimanas, troškimą ir jį įvykdyti. O ko ta siela trokšta. — Ji trokšta, kad nebūtų užmirštama ir apleista, kad dažniau negu vieną sykį metuose būtų sustiprinta dangiška manna. Tad paruošk jai tą puotą. Ji nebrangiai kainuoja. Neišleisi tam reikalui savo pinigų, nereikės aukoti nemigo nakties, rūpesčių, tik daugiau valios ir meilės. Nebūkim tie prikodemai, kurie gėdijosi su Kristum dieną bendrauti, kada visi mato. Jei tu šiandien gėdiniesi savo Kūrėjo ir Viešpaties, kada nors ir Jis tavęs išsižadės.

3. Iš numirusių atsikėlęs Kristus, dar su sukepusiu ant galvos, rankų, kojų ir šono krauju eina šiandieną pasveikinti žmonių. Pirmiausia Jis tyliai išlenka į vargšo darbininko skurdų kambarėlį. Kristus įsmeigė savo širdį verinti žvilgsnį į to vargšo veidą ir taria: “Štai, aš esu tas, kurio prisikėli-

mą šiandien šventi. Įleisk mane į savo namus. Padarykime savytarpės meilės sutartį. Tu rūpinsies mano vardo garbe ir meile savo širdyje, o aš rūpinsiuos visais tavo reikalais ir tavimi. Kiekvienos dienos rytą pakelk į mane savo širdį, mintis ir atsidusk — Viešpatie teateina Tavo karalystė”. Ir ištiesia Kristus savo rankas.

Tačiau darbininkas piktai žiūri į Jį ir netekęs kantrybės košia pro dantis: “Eik šalin iš čia, aš nepažįstu Tavęs. Tu nori mano širdies ir meilės? O už ką tai? Ar už tuos skarmalus, kuriuos dėviu, ar už tą bulvę kurią sukremtu?...”

Nuliūsta Jėzus ir dar meiliau šnibžda prieš 2000 m. ištartus žodžius: “Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus karalystė”.

Tačiau darbininkas išstumia Jį už durų ir keikdamas uždaro jas: “Nereikia man skurdo palaimos. Šalin nuo manęs!”

Eina Viešpats Jėzus iš miesto į sodžius. Niekeno nepastebėtas praveria ūkininko duris. Tenai vaikai triukšmauja, ūkininkas su žmona rieiasi. “Priimkite jus mane į pastogę”, kalba Išganytojas, “Išvalykite savo širdis nuo piktų kalbų ir pagedimo, kad aš galėčiau į jas prakalbėti. Padarykite mane lygiateisiu savo šeimos nariu, su kuriuo kasdien keltumėtės, už stalo sėstumėt, prie darbo stotumėt ir poilsio eitumėt. Nereikalauju aš nieko daugiau, tiktai jūsų sielų”.

Ūkininkas išmeigia akis į nebuvėlio svečio veidą. Kruvinos žaizdos jam kažką primena. Kažkoks neramus kirminas sukruva jo širdyje ir sąžinė ima jam busti. Tačiau, kaip įisai, turtingas žmogus pasiduos to nebuvėlio įtakai... Ir be tavęs mes mokame miegoti, valgyti ir dirbti, su pašaipan atsako — nereikia mums Tavęs. Eik iš kur atėjęs. Nedrumsk mums ramybės, jei neklausysi — šumimis užpiudysiu.

Eina vargšas Jėzus toliau. Dabar įslenka pas būrelio vaikų tėvą.

“Priimkite mane, kalbina švelniu balsu, — leiskite mažutėlius pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė. Aš laikiu jų bažnyčioje, Bažnyčios globojamose organizacijose, bet negaliu sulaukti. Atsiminkite, kad kas papiktina vieną iš tų mažutėlių, kurie tiki į mane, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje” (Mat.

18, 16). Auklėkite, tad vaikus mano meilėje”...

Tačiau tėvas nesivaržydamas, šaltai užprotestuoja: “Mano yra vaikai ir niekas neturi kištis į jų auklėjimą. Noriu juos leidžiu į Bažnyčią, jei nenoriu — ir tikybos pamokų uždrausiu mokykloje klausyti. Dabar laisvo apsisprendimo laikai, dabar sąžinės laisvė. Kunigų peršamoji ankstyboji Pirmoji Komunija man nepatinka — ką tie vaikai supranta, o organizacijos...”

Kristus susvyruoja: kur Jam dabar eiti, kur sau pastogės ieškoti, Kodėl žmonių širdys tokios šaltos ir neįsileidžia į save šviesos spindulio?...

Ir vargšas Jėzus, visų stumdomas eina triukšmingomis miesto gatvėmis bažnyčios link. Čia atėjęs Jis užsidaro į mažutį Jam parengtą kambarėlį didžiajame altoriuje... Mūsų Kristus nugalėjęs mirtį ir nuodėmę, dėl mūsų meilės tapo Kalinys. Jis kali dieną, naktį daugelio užmirštas, altoriaus kalėjime ir laukia, kada Jį mylinti siela aplankys.

O žmogus vėl pasineria kasdieniniame gyvenime ir gieda seną giesmę: Carpe diem. Naudokis diena, imk ką ji tau duoda, — rytoj gali būti vėlu... Žmogus lankosi pas draugus, pažįstamus, vaišinasi, džiugauja, tik užmiršta aplankyti dėl jo laimės užsidariusį Kalinį. Tas žmogus suklumpa. Karčios gyvenimo valandos, kaip sunki našta užgula jo pečius, sąžinė konvulsingai blaškosi, siela alpsta be maisto. Ir blaškosi žmogus, ir pasineria visuomenėje, ir reikalauja užuomaršos, rėkauja, tačiau ramybės neranda.

Žmogau, tu užmiršai užėiti į svečius pas Kalinį, Kuris laukia išsiilgęs tavęs su pilnomis malonių rankomis.

Pagaliau modernaus gyvenimo sulaužytas žmogus neišturi ir išsiveržia iš jo širdies skaudi ir desperatiška malda prie Kristaus: “Dar tebėsi tarp mūsų ir būsi visados su mumis”.

Tarp mūsų gyveni, šalia mūsų, toje žemėje, kuri yra Tavo ir mūsų, toje žemėje, kuri priėmė Tave, kai buvai Kūdikis tarp kūdikėlių ir pasmerktasis tarp pasmerktųjų; gyveni su gyvaisiais gyvųjų žemėje, kuri Tau patiko ir kurią Tu myli...

Bet dabar atėjo laikas, kad vėl mums visiems pasirodytumei ir duotum aiškų ir ne-

Jo Eminencija kardinolas Mundelein, Chicagos arkivyskupas, užpereitą sekmadienį pašventino atnaujintą švenč. Sakramento bažnyčią, Central Park ave. ir 22 gat., Chicagoje. Vaizduojamos pašventinimo sceremonijos.

ginėjimą ženklą šiai gentkarčiai. Tu matai, Jėzau, mūsų vargai; Tu gerai žinai, kaip neatidėliotini yra mūsų reikalai, kaip kietas ir jautrus yra mūsų skurdas, mūsų skriaudos ir mūsų beviltiškumas; Tu žinai, kaip mes reikalingi Tavo paramos, kaip labai reikalingas Tavo sugrįžimas.

Mes reikalingi Tavęs, tikrai Tavęs vieno, ir nieko daugiau. Tikrai Tu vienas, Kuris mus myli, gali pajusti mums visiems, kurie kenčiame, pasigailėjimą, kurį kiekvienas iš mūsų jaučia pats už save. Tikrai Tu vienas

gali pajusti, koks yra didelis, koks begaliniai didelis yra tavo reikalas ir Tavęs išsiilgimas šiame pasaulyje, šitą pasaulio valandą...

Viešpatie Jėzau, iš numirusių prisikėlęs, mes tikime Tave, mes mylim Tave, mes aukojame Tau šiandien su vargais ir džiaugsmiais, vesk mus per gyvenimą Tavo krauju nulaistytu keliu. Per Kalvariją, per gyvenimo kryžius, per numirusių atsikėlimą į amžiną gyvenimą Viešpaties akivaizdoje.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Kongreso Himnai Plokštelėse

Budapeštas, Vengrija. — Tarptautinio Eucharistinio Kongreso ruošimo komitetas leido Eucharistinio Kongreso himnus įdėti į plokšteles. Vienoj plokštelės pusėj — himnas, pritariant orkestrui, kitoj pusėj — dvi senos ungarų eucharistinės dainos. Plokštelių galima gauti centralinėj eucharistinio kongreso vietoj.

Labai griežtos bausmės

Kanados vyriausybė išleido naują įstatymą apsaugoti sekmadienio šventumui. Įstatymams ir jų vedėjams, kurie verčia sekmadieniais darbininkus dirbti, šeimininkams, kurie neduoda tarnams pakankamai laiko atlikti religinei praktikai, paskirtos aštrios bausmės. Bus griežtai prižiūrimi ir atskiri asmenys, kad nelaužytų sekmadienių gerbimo įstatymo. Šia proga tenka pažymėti, kad ir Lietuvoj atsiranda vis daugiau sekmadienio šventumo gerbėjų. Taip pav. Panevėžyje kai kurie lietuviai prekybininkai laisvu noru nutarė šventomis dienomis neprekiuoti. Būtų sveikintina, kad šio šventadienio įprotis vis labiau plistų.

Mirė žymiausias hebrajų kalbos žinovas

Eichstatas, Bavarija. — Šiomis dienomis Bavarijos mieste Eichstate mirė žymiausias hebrajų kalbos žinovas kun. prof. Vutz. Taip pat gerai jis žinojo ir armėnų kalba. Kun. Vutzas buvo vienas iš artimiausių Teresės Neumanaitės prietelių. Jis tad ir tyrė ekstazėje pasakytus armėnų tarpe Teresės žodžius ir juos išaiškino. Pati Teresė Neumanaitė kelias savaites budėjo prie mirštančio kun. Vutzo.

Šv. Panelė Marija Viešai Pagerbta

Belleville, Ill. — Vyskupas Henrikas Althoff įsakė šv. Mariją viešai garbinti per 3 dienas. Tam tikslui Jo Ekscelencija išleido laišką, kuriame jis nurodė Marijos vietą Katalikų Bažnyčioje, kaip ją garbinti ir t.t. Gegužės 7 d., kuri buvo pavadinta Marijos

diena, iškilmingas šv. Mišias atlaikė pats vyskupas.

Mergaitė Stebuklingai Išgijo

Montreal, Kanada. — Sakoma, kad vienuolika metų amžiaus mergaitė, Rožė Kourj, kuri negalėjo vaikščioti, stebuklingai išgijo. Jos artimieji verste nunešė į šv. Juozapo garsią šventovę šiame mieste per palaiminimą su švč. Sakramentu. Paskui, kunigu palytėjus ją šventomis relikvijomis, ji atsistojusi ir pradėjus vaikščioti. Pažymėtina, kad ta šv. Juozapo šventovė Montrealiaus mieste yra garsi savo stebuklais.

LIETUVIAI AMERIKOJE

20 Metų Kai Klebonauja

Cicero, Ill. — Šiais metais kun. Jeronimas Vaičūnas švenčia 20 metų klebonavimo sukaktį. Apie 2 savaites atgal šv. Antano parapijiečiai suruošė gražų pokylį paminėti tą įvykį. Ta pačia proga kun. Vaičūnui buvo įteikta Lietuvos valdžios ordinas už nuopelnus tėvynei.

1888 — 1938 Jubiliejinės Misijos

Mahanoy City, Pa. — Gegužės 16 d., šv. Juozapo parap. bažnyčioj Mahanoy City, Pa., prasidės jubiliejinės misijos, ir tęsis per dvi savaites, iki 29 d. gegužės. Pirmą savaitę — moterims ir merginoms, o antra savaitę — vyrams ir vaikams. Misijas ves kun. Adomas Morkūnas, MIC., iš Chicago, Ill.

Pranciškietės Važiuoja Pietų Amerikon

Pittsburgh, Pa. — Šių metų vasaros pabaigoj penkios šv. Pranciškaus seserys vyksta į Pietų Ameriką. Jos pradės apaštalavimo ir mokytojavimo darbą tarpe 16 tūkstančių lietuvių Sao Paulo lietuvių kolonijoje, Brazilijoje. Misijonierjavimui dirva yra labai plati.

NAUJAS KRISTAUS VYNYNO DARBININKAS — KUN. KAZIMIERAS POPELIUŠKIS

“Daug yra pašauktų,
bet mažai išrinktų”.

(Šv. Raštas)

Išrinktųjų eilėna įstojo naujas kunigas Kazimieras Popeliuškis, išventintas Šv. Andriejaus katedroj, Grand Rapids, Mich., baland. 24 d. Kunigystės sakramentą suteikė J. E. vyskupas Pinten, D. D., Grand Rapids diecezijos, kuriai kun. Popeliuškis priklauso.

Kun. K. Popeliuškis gimė Grand Rapids, Mich., prieš 27 metus. Tėvukas, Povilas, jau miręs, o motinė, Agnietė, augino savo sūnų, ypač rūpinosi duoti jam mokslo.

Nuo jaunų dienų kun. Kazimiero tėveliai pastebėjo nepaprastą šventumą savo sūnaus. Jie suprato, kad jų Kaziuškas bus pašauktas į kunigus.

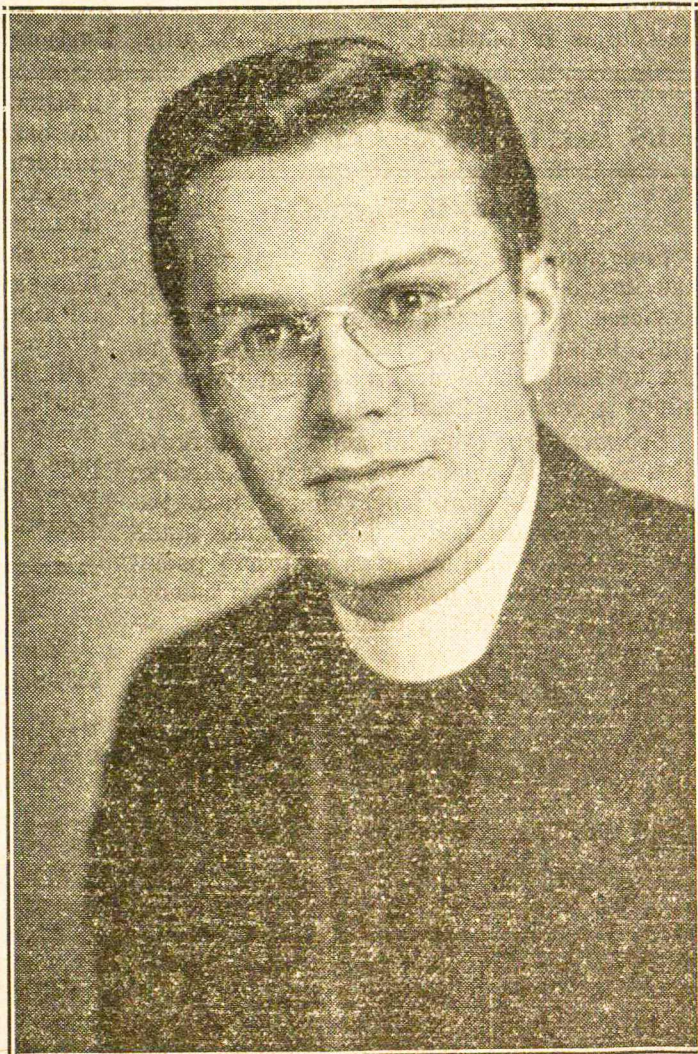
Auga Kazimieras su broliu, Vincu ir dviem sesutėmis, Albina ir Marijona. Po kiek metų Marijona įstojo į Dominikonų vienuoliją, ir mokytojavo Catholic Central high school, Grand Rapids, Mich. Kita sesuo, Albina, ištekėjo už Kazimiero Jonaičio, poeto ir vaistininko, gi brolis Vincas su savo žmona Ona, adresu 4358 S. Maplewood av., veda biznį.

Kun. K. Popeliuškis pradžios mokslą gavo šv. Petro

ir Povilo parapijos, kur ir dabar klebonauja kun. Juozas Lipkus, mokykloj. Paskui įstojo į Catholic Central high school, kur jo sesutė vienuolė Euphemia dabar mokytojauja. Po vieno metų įstojo į pradinę seminariją, Šv. Juozapo, taipgi Grand Rapids mieste.

J. E. vyskupas Pinten, pastebėjo nepaprastus Kazimiero gabumus, pasiuntė į Catholic University of Amerika, Washington, D. C. Į tą universitetą, patenka tikrai rinktieji. Kazimieras jį baigė B. A. ir M. A. laipsniais.

Kun. Popeliuškis yra apsi-

šarvavęs aukštu mokslu. Jis myli savo tėvų kalbą, kurios niekuomet neužmiršo. Jis yra bendradarbis lietuvių katal. laikraščių. Be to, yra geras kalbėtojas ir muzikas.

Sekmadienį, geg. 8 d., jis laikys pirmasias šv. Mišias N. P. P. Šv. bažnyčioje, Brighton Park, 12 valandą. Pasmokslą sakys gerb. kun. Jonas Jakaitis, Marijonų Kon-

gregacijės provincijolas. Po mišių įvyks bankietas parapsalėje.

Sveikiname naują Kristaus vynuyno darbininką kun. Popeliuskį!
Stasys Pieža

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Palaidotas Knygnešys

Sangrūda. — Sangrūdoje gražiai palaidotas knygnešys ūkininkas a. a. Vincas Markevičius, geras katalikas. A. a. V. Markevičius, ilgiau pasirgęs, mirė sulaukęs 72 m. Paliko našlę žmoną ir gražiai išaugintus du sūnus ir šešias dukteris.

Spaudos draudimo laikais a. a. Markevičius slapta iš Tilžės parveždavo lietuviškų knygų; už tai jam keletą kartų teko pakliūti į žandarų nagus, bet būdamas stambus ūkininkas ir turėdamas platesnių pažinčių su rusų valdininkais vis gaudavo palengvinimų ir savo darbą dirbo iki spaudos atgavimo.

Pavykusios Rekolekcijos

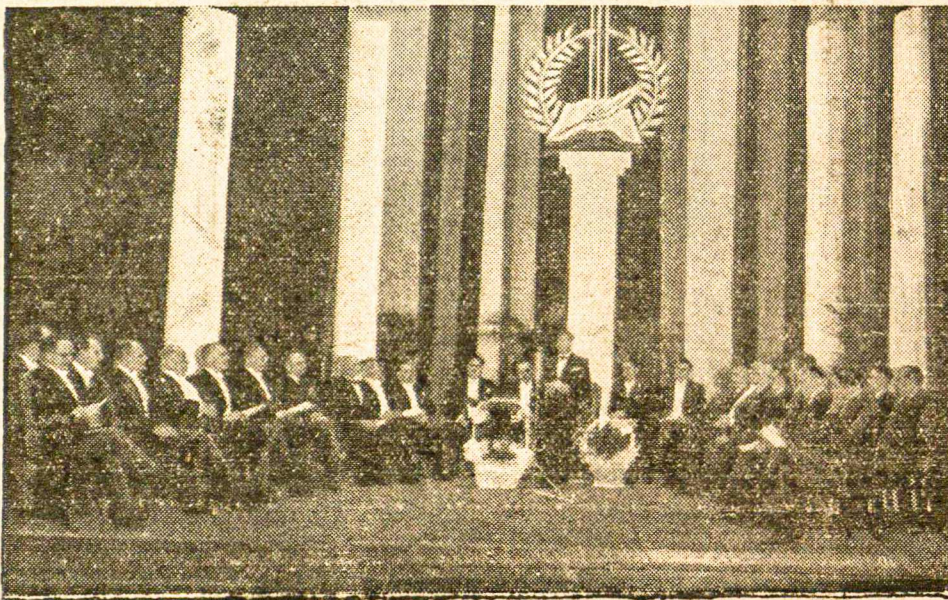
Pajevonys. — Kovo 18, 19 ir 20 dd. Pajevonio parapijoje buvo rekolekcijos. Pažy-

mėtina, kad per visas tris dienas buvo pilna bažnyčia žmonių, o vyrų, daugiau negu moterų. Komunikantų išdalinta apie 3000. Velykinės išpažinties kortelių kalėdojant išdalinta 3300, vadinas, jau pradžioj Gavėnios, per rekolekcijas, beveik visi parapijiečiai atliko savo velykinę pareigą. Rekolekcijas vedė kun. P. Adomaitis, MIC. Pažymėtina, kad šioj parapijoj katalikiškame gyvenime ir katalikiškose organizacijose vyrai uoliai dalyvauja. Vyrų daugiau būna bažnyčioje ir kitais šventadieniais; vyrų pavasarininkų kuopoje yra daugiau narių, negu mergaičių kuopoje. Parapiją dabar veda klebonas kun. Pr. Radžiūnas.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c

Lietuvos valstybinės literatūros premijos įteikimo iškilnės Kaune, Valstybės teatro rūmuose.